

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχον ἰσχυρὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἀπαιρέσιαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωστικὸν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 50. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλ. ἐν γένει πέν ἑλλ. Κρατῶν σελλίνα 40.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐαυθίτου μηνός.

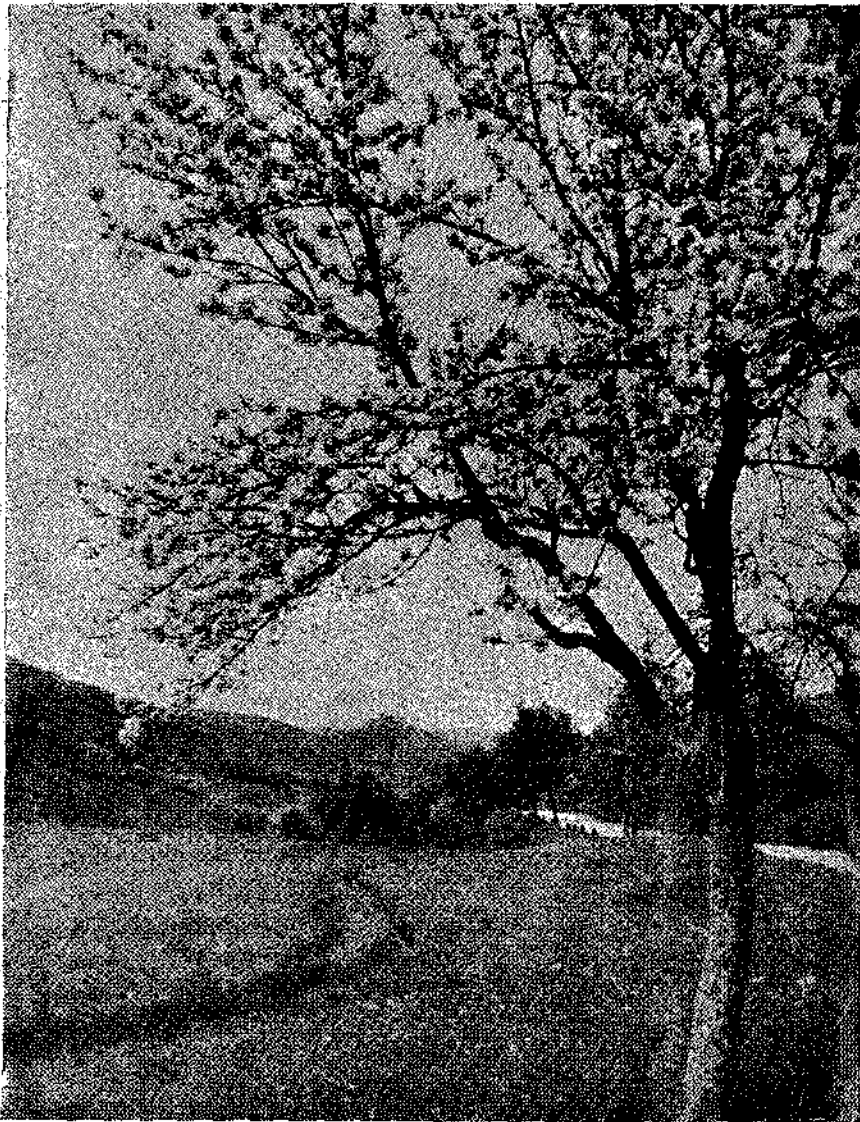
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β'—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 31 Ἰανουαρίου 1931

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 9

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΞΗ

Μὲ τὰ χιόνια τοῦ Γενάρη
Ποιὸ ἀπ' τὰ δέντρα ἔχει τὴ χάρη
Νάνθη καὶ νὰ λουλουδίξῃ ;
Ὡ! καὶ ποιὸς δὲν τὸ γνωρίζει :

Εἶναι ἡ Μυγδαλιά ποὺ πρώτη
Προμηνάει τὴν ἐρχομένην
Ἀνοιξή, τὴ γλυκεῖά νιότην
Τῆς Χρονίδος — ἡ εὐλογημένη!

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΟΥΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —
Γιατὶ καταλάβαινα πῶς δὲν μοῦ ἀξιζαν πιά τὰ χἀδιχ, ὑστερὰ ἀπὸ τὸ ψέμμα ποὺ εἶχα πει.

Σὰν καθήσαμε μὲ τὴ μάμμα μου στὸ τραπέζι νὰ φάμε, γιατί ὁ πατέρας μου τίς πιὸ πολλές φορές ἔμενε τὸ μεσημέρι στὰ κτήματά μας, τὸ φατὶ δὲν μοῦ πῆγαινε κάτω, κι' ἀφοῦ ἐβίασα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ φάω λίγο, ἔπιασα νὰ μελετήσω τὴν Ἰερὰ Ἱστορία γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ μου μάθημα.

Ἐνῶ κοιτάζα μέσα στὸ βιβλίον, δὲν καταλάβαινα τί ἐδιάβαζα, γιατί τὸ μυαλό μου ἐγόριζε ἐλοένα στὸ ἀντάμωμα τοῦ δασκάλου μου μὲ τὸν πατέρα μου· γι' αὐτὸ σκεπτόμουνα τί τρόπο θάβρισκα, νὰ ἔλεγα στὸ δάσκαλό μου τὴν ἀλήθειά τ' ἀπόγευμα ποὺ θὰ σχολάζαμε, καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴν ἔλεγε στὸν πατέρα μου τίποτα.

Ἐσκίγησα γιὰ τὸ σχολεῖο, καὶ στὸ δρόμο πῆγαινα σιγά-σιγά, μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι, λὲς καὶ τὸ βάραινε ἡ σκέψη, ποὺ μοῦ τρυβέλιζε τὸ μυαλό ἀπὸ τὸ πρωτ' κι' ὅταν ζόγωσα σ' αὐτὸ, δὲν τολμοῦσα νὰ κοιτάζω τοὺς συμμαθητὲς μου ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα γίνει πρωτόσχιλος, παρὰ πῆγα καὶ κάθησα στὴ θέσῃ μου, μέσα στὴν τάξη, σὰν βρογμένη γάτα.

Ὅταν σὲ λίγο μπῆκε ὁ δάσκαλος κι' ἀρχισε τὸ μάθημα, ἐγὼ μὲ λοξὲς ματιὰς πρᾶσπαθοῦσα νὰ τὸν κοιτάζω, γιὰ νὰ καταλάβω ἀν μ' ἔβλεπε ὑποπτα· μὰ ἐκεῖνος ἔδειχνε ἀδιαφορία, κι' ἐνόμισα πῶς δὲν εἶχε ἀκόμη ὑποπτεύσει τὴν ἀλήθεια, κι' ἔτσι θὰ τοῦ τὴν ἔλεγα ἐγὼ ζητώντας καὶ συχώρησιν.

Ἀμα ἤλθε ἡ ὥρα νὰ μὰς σχολάζῃ, φώναζε δυνατὰ :

— Νὰ φύγετε εἰσι, νὰ μείνη μόνον ἐδῶ ὁ Φεγάρης ποὺ τὸν θέλω.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀκουσμα, τὸ τόσο κρίσιμο γιὰ μένα, ἡ καρδιά μου ἀρχισὲ ἕνα δυνατὸ καὶ ἀτακτὸ χτύπο, λὲς κι' ἤθελε

νομιάς και χάθηκα σαν πανόκι, πριν καλά-καλά νοιώσω τί ήθελαν να μου κάμουν. Σταμάτησα μόνο όταν έφτασα στο θάλαμο. Χώθηκα βαθειά μέσα στο κρεβάτι μου, όπου μ' έπιασε μια τρεμούλα, που βάσταζε δυο ώρες τουλάχιστο.

Τ' άλλο πρωί ήρθε έ κ. Σάρπ. 'Ο κ. Σάρπ ήταν ό υποδιευθυντής, ό προϊστάμενος του κ. Μέλ. 'Ο κ. Μέλ έτρωγε μαζί με τ'α παιδιά, ενώ ό κ. Σάρπ έτρωγε στο τραπέζι του κ. Κρίκλ. Ήταν λεπτός, με μεγάλη μύτη, και κρατούσε πάντα τ'ο κεφάλι του γερό, σ'α να τον βάραινε. Τ'α μαλλιά του ήταν μακρυνά και κατσαρά, μ'α έλεγαν ότι πήγαινε και τ'α κατσαρώνε κάθε Σάββατο, πέρνοντας έξοδο γι' αυτό τ'ο σκοπό.

Αυτό μου τ'επε ό Τόμμυ Τράτλ. Αύτ'ος ήρθε πρώτος-πρώτος. Μου σύστησε τ'όν εαυτό του με τ'όν άκλόνητο τρόπο:

— Τ'ονόμά μου είναι χαρκαμένο στη δεύτερη γωνία τ'ης πόρτας, κοντά στο μεγάλο σύρτη.

— Τόμμυ Τράτλ; τού είπα εγώ.

— 'Ο ίδιος! μου απάντησε.

Κι' άρχισε να μου κάνει άπειρες έρωτήσεις για μένα και για τ'ήν οικογένειά μου.

Ήταν εύτύχημα που ήρθε πρώτος απ' όλους ό κ. Τράτλ. Ή έπιγραφή μου τ'όν διακέδασε τόσο πολύ, ώστε δέν σκέφτηκε ούτε να με κοροϊδέψει, ούτε να με λυπηθεί. Μόλις έρχόνταν τ'α παιδιά, μικρά ή μεγάλα, τούς φώναζε άμέσως:

— Έλάτε δω! Έλάτε να σκάσετε στα γέλια!

Εύτύχημα ήταν επίσης, που τ'α περισσότερα παιδιά γυρίζαν από τις διακόπες κουρασμένα και δίχως κέφι να γελάσουν και να κοροϊδέφουν. Ήταν βέβαια μερικά, που χαροπηδούσαν τριγύρω μου, σ'α φυλή άγριων, και κανείς δέν αντίστέθηκε σ'όν πειρασμό να με μεταχειριστεί σαν επικίνδυνο σκυλί. Δηλαδή κάθε φορά που με πλησιάζαν τάχα κατά λάθος, ξαφνιαζόνταν προσποιητά και έτρεχαν μακρυνά, φωνάζοντας:

— Α, δαγκάνει!

— Άλλοι με φώναζαν σαν σκύλο:

— Ψτ! Ψτ! Κάστορ! Φόξ!

— 'Ολ' αυτά μέσα σ'ε κύκλο ξένο κι' άγνωστο, ήταν πολύ θλιβερά για μένα και μου στείχισαν πολλά δάκρυα. Όμολογώ όμως, ότι είχα φοβηθεί πολύ χειρότερα.

Όσ'όσο δέν είγνα έπίσημα δεκτός σ'όν κύκλο τ'ων παιδιών, παρά μόνο όταν ήρθε ό Στίρφορντ. Με πήραν και με παρουσιάζαν μπροστά του, σ'α να ήταν δικαστής. Ήταν όραίο παιδί κι' όλοι έλεγαν πώς ήταν και πολύ μορφωμένο. Θ'α ήταν τουλάχιστο έξη χρόνια μεγαλύτερός μου.

— Έκαμε λοιπόν ό Στίρφορντ σωστή ά-

νάκριση για να μάθω πώς μου δαλαν αυτή τ'ήν τιμωρία κι' ή δίκη μου έγινε κάτω από ένα ύπόστεγο. 'Ο Στίρφορντ σ'ε τ'ε λόγ είπε:

— Αυτό, κατά τ'ή γνώμη μου, είναι μεγάλη άτιμία! Άπορώ πώς κάθησες και σ'ου τ'ο φόρεσαν αυτό!

— Έ, αυτό ήταν ή άθωωσή μου.

— Ύστερα με πήρε και κάναμε βόλτες σ'ήν αυλή.

— Πόσα λεφτά έχεις, Κόππερφηλδ; με ρώτησε.

— Τ'ο είπα πώς είχα έφτά σελλίνια.

— Καλά θ'α κάνεις να μου τ'α δώσεις έμένα, να σοι τ'α φυλάξω, είπε. Έτσι κάνουν κι' ό άλλοι. Άν θέλεις, έγγοι-

ται. Άν δέ θέλεις, μ'ήν κάνεις τίποτα. Τσακίστηκα να τ'ο τ'α δώσω, θεωρώντας τιμή μου τ'ή φιλική αυτή πρότασή του. Έτσι ό Στίρφορντ πήρε σ'α χέρια του όλο τ'ο περιεχόμενο από τ'ο πορτοφόλι τ'ης Πέγκυου.

— Να ξεδέσουμε κάτι τι απ' αυτά; με ρώτησε. Τι λές;

— 'Όχι, εύχαριστώ, τού είπα.

— Μ'α εύκολο είναι, αν θέλεις. Δέν έχεις παρά να τ'ο π'ης.

— 'Όχι, εύχαριστώ, είπα εγώ άλλη μιά φορά.

— Δέ θέλεις, λόγου χάρη, ναγοράσουμε μιά μπουτίλλια σιρόπι, για ένα-δυο σελλίνια; (Άκολουθεί)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ υπό ANATOLE FRANCE

Ε'

Τ' ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

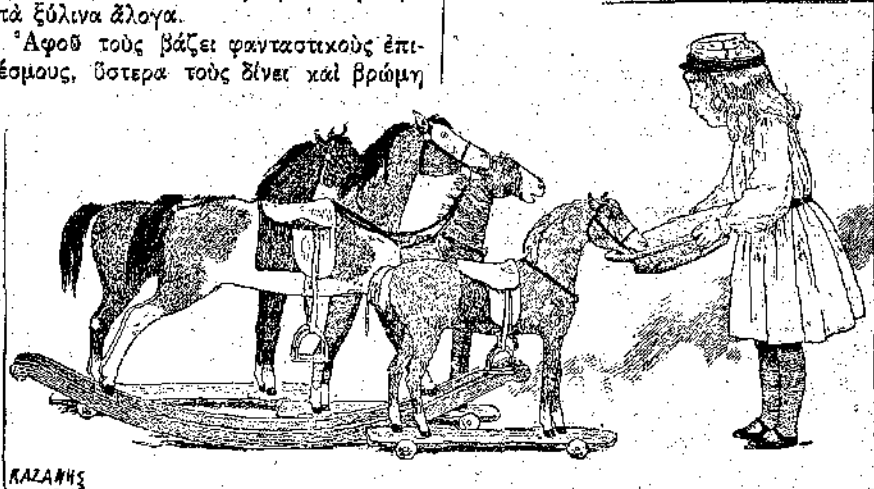
Τ'ο να έχη κανείς σταύλο είναι μεγάλος μπελάς. Τ' αλογα είναι ζωο λεπτό, που θέλει χίλιες δυο περιποιήσεις. Ρωτήστε τ'ο Μίμη να σας π'η.

Αυτή τ'ή στιγμή δένει μια πληγή τ'ου Ντορη του, που θ'α ήταν στολίδι ανάμεσα σ'α ξύλινα αλογα, αν δέν είχε χάσει τ'ή μισή του ούρα σ'ή μάχη. Κι' ό Μίμης σκέπτεται αν ξαναφυτρώνει ή ούρα σ'α ξύλινα αλογα.

Άφοθ τ'ους βάζει φανταστικούς επιδέσμούς, ύστερα τ'ους δίνει και βρώμη

που εδλόγησε τ'όν όβολο τ'ης χήρας...

'Ο Μίμης έφυγε και τώρα βρίσκεται μακρυνά. Τ'α λουλούδια τ'ου χαλιού τ'ου φαίνονται λουλούδια σ'ε τροπικές χ'ώρες. Καλό ταξίδι, μικρέ Μίμη! Μακάρι να μ'ή γνωρίσης ταξίδι π'ο επικίνδυνο απ' αυτό! Όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, ανεβαίνουμε σ'ε ξύλινο αλογό μας και ταξιδεύουμε. Ποιός από μ'ας δέν έχει τ'ο ξύλινο αλογό του;

ΚΑΖΑΝΗΣ

«Ύστερα τ'ους δίνει και βρώμη φανταστική». (Σελ. 102, στ. β')

φανταστική. Με τέτοια τροφή πρέπει να τρέφουμε τ'α ξύλινα αυτά φαντάσματα, που κάνουν τ'α παιδιά να ταξιδεύουν σ'ή χ'ώρα τ'ων όνειρων.

'Ο Μίμης τώρα ξεκινά για τ'όν περίπατο. Άνέθηκε σ'ε' αλογό του. Τ'ο δύστυχο τ'ο ζωο δέν έχει π'α αυτιά και ή χ'αίτη του μοιάζει με παλιό ξεδοντιασμένο χτένι, κι' όμως ό Μίμης αυτό αγαπά. Γιατί; Ποιός τ'ο ξέρει!

Τ'ο κόκκινο αυτό αλογάκι τ'ού τ'χει χαρίσει κάποιος φτωχός. Και τ'α δ'ώρα τ'ων φτωχών έχουν πάντα μιά ιδιαίτερη μυστική χ'άρη. Θυμηθήτε τ'ο Χριστό,

Τ'α ξύλινα αλογα τ'ων ανθρώπων τρέχουν σαν τρελλά σ'ε τ'ους δρόμους τ'ης ζωής. Τ'ο ένα τρέχει π'ρος τ'ή δόξα, τ' άλλο π'ρος τις άπολαύσεις. Πολλά πηδούν μέσα σ'ήν άβυσσο και σκοτώνουν τ'ους καθ'άληδες.

Σ'ου εύχομαι, Μίμη, όταν μεγαλώσης, ν' ανεβαίνης πάντα σ'ε δυο αλογα, που θ'α σ'ε οδηγούν σ'όν ίσιο δρόμο. Τ'ο ένα είναι ζωηρό, τ' άλλο καλόβολο, μ'α και τ'α δυο είναι όραία. Τ'ο ένα λέγεται Θάρρος, και τ'ο άλλο Καλωσύνη.

(Άκολουθεί τ'ο ζ')

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JULES CHANDEL

— Συνέχεια από τ'ο προηγούμενο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
Τ'ο Λουλούδι

Τ'ή νύχτα εκείνη ή Νανέττα δέν καιμήθηκε καθόλου. Τόσο ήταν ταραγμένη με τ'ήν ιδέα ότι μπορεί να έδλεπε τ'όν Δελφίνο. Ή έπίσκεψη αυτή ήταν τ'ο μόνο πράγμα που κυριεύε τ'ο λογισμό τ'ης.

Μόλις είχε ξεημερώσει, όταν σηκώθηκε κι' έτρεξε σ'ήν κάμαρα τ'ου Νικόλα που κοιμόταν ακόμη βαθιά, τ'όν ύπνο τ'ου στρατηγού τ'ήν παραμονή μ'ιας μεγάλης μάχης.

— Άδελφούλη! φώναξε ξεκουτώντας τ'όν δυνατά. Ξύπνα! Ξύπνα! Είναι ώρα να ξεκινήσουμε!

— Να ξεκινήσουμε; Και για πού; ρώτησε ό Νικόλας μισοκοιμισμένος ακόμη.

— Μ'α για να πάμε σ'ε Τέμπλο, καίμ'ε!

'Ο μικρός παπουταής παρ' όλλίγο να θυμώση. Μ'α συγκρατήθηκε κι' άρκέσθηκε να επαναλάβη σ'ήν άνυπόμονη άδελφή του τ'ο άξίωμα που είχε π'α πριν απ' αυτόν ό Λαφονταίν. 'Οτι δηλαδή δέν έχει κανένα λόγο να τρέχη κανείς όταν δέν ξεκίνησε τ'ήν κατάλληλη στιγμή.

Είχε μαζέψει τις πληροφορίες που τ'ου χρειάζονταν κι' είχε λάβει τ'α μέτρα του. Τ'ο πρωί σ'ε Τέμπλο γίνονταν περιπολίες, έρχονταν κι' έκαναν έπίσκεψη τ'α μέλη τ'ης Κυβερνήσεως, ό διευθυντής τ'ης φυλακής. Κοιτολογής έπρεπε να περιμένη κανείς τ'ήν ώρα τ'ου μεσημεριού φαγητού για να πάη σ'ή φυλακή. Τ'ήν

ώρα εκείνη τ'ο κρασί θ'α ήταν έξαιρετικά εύπρόδεκτο... κι' εκείνοι που θ'α τ'ο πήγαιναν επίσης.

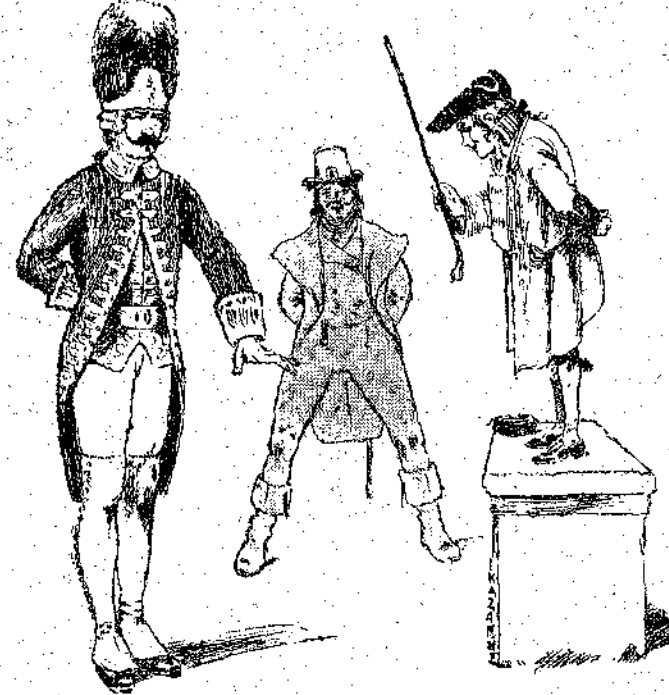
«— Περιμένε! περιμένε! Όλο να περιμένω!» Με δυσκολία μπορούσε ή Νανέττα να συμμορφωθή με τ'ή συμβουλή αυτή.

Όσ'όσο θέλοντας και μ'η αναγκάστηκε να ύποχωρήση μπ'ρος σ'ή λογική, τ'ου διαβολειμένου αυτού Νικόλα, και άφήνοντας τ'όν άδελφό τ'ης να συνεχίση τ'όν ύπνο του, άρχισε, για να περάση γρηγορότερα ή ώρα, να στολίζεται και να έτοιμάζεται για τ'ήν έπίσκεψη που θ'α έκανε σ'όν Δελφίνο. Κατανύλωσε περισσότερο από μιά ώρα για να χτενίση τ'α όρατα τ'ης ξανθ'α μαλλιά που σχημάτιζαν γύρω από τ'ο κεφάλι τ'ης ένα χρυσό φωτιστέφανο. Ύστερα φόρεσε ένα φουστάνάκι από λευκό περκάλι που τις είχε χαρίσει μιά καλή γειτόνισσα τ'ο περασμένο καλοκαίρι, και π'ο ή Νανέττα δέν τ'ο φορούσε άλλοτε παρά μοναχά τις Κυριακές, όταν έβγαине μαζί με τ'όν πατέρα τ'ης περίπατο. Τ'ο φόρεμα αυτό τ'ης έρχονταν τ'ώρα κοντό, άλλ' ή Νανέττα είχε φροντίσει να τ'ο ρίξη τ'όν ποδόγυρο και να τ'ο σιδερώση, κι' έτσι τ'ης πήγαινε τ'ώρα μιά χαρά.

Όσ'όσο έλες αυτές οι προετοιμασίες τελειώσαν προτού να τελειώση τ'ο πρωινό, και σ'ή Νανέττα φάνηκαν άληθινοί αιώνες, οι λίγες ώρες που τ'ή χ'ώριζαν από τ'ο μεσημέρι.

Τέλος οι δ'ώδεκα κ'τύποι, που με τ'οση άνυπομονησία περιμένε ή Νανέττα, έσήμαναν σ'ε μοναστήρι τ'ων Κορδελιστών. 'Ο Νικόλας στεκόταν έτοιμος σ'ήν πόρτα τ'ου μαγαζιού. Ήταν ντυμένος με τ'α καθημερινά του ρούχα, και μάλιστα δέν είχε βγάλει ούτε καν τ'ήν πέτσινη ποδιά του που ήταν γεμάτη μπογιές και τσιρίσια.

Σ'άν είδε τ'ο λευκό και φρέσκο φορεματάκι τ'ης άδελφής του, έζάρωσε τ'α φρύδια του αλλά δέν είπε τίποτα, και πέρνοντας τ'ο καλάθι με τις μπουτίλλες, έκανε νόημα σ'ή Νανέττα να τ'όν ακολουθήση.

«Ένας έδ'νοφορούς θέλησε νάγγξη τ'ο Νικόλα δίχως να πληρώση...» (Σελ. 78, στ. β')

Τ'α δυο παιδιά διευθύνθηκαν π'ρος τ'ο Τέμπλο από τ'ήν όδόν Μολαί. Όταν έφθασαν σ'ήν πλατεία τ'ου Τέμπλου, ή θέα τ'ου παλαιόκου και στυγνού κτιρίου έκανε τ'ή Νανέττα να νατριχιάση. Τ'ο Τέμπλο, που τ'ώρα δέν ύπάρχει π'α γιατί κατεδαφίστηκε κατά τ'α πρώτα χρόνια τ'ου αιώνας μας, ήταν ένα όγκώδες τετράγωνο οικοδόμημα επιβαλλόμενο με

«Σαναπαρουσιάσθηκε, κρατώντας σ'α χέγια τ'αίς καινούργιες μπουτίλλες...» (Σελ. 91, στ. β')

τ'όν όγκο του. Οι τοίχοι του μοναχά είχαν πάχος τριών μέτρων!

Στις τέσσερες γωνίες του είχε τέσσερα πυργάκια κι' ήταν τελείως άπομονωμένο από κάθε άλλο οικοδόμημα. Σ'ήν αρχή ή Έπαναστατική Έπιτροπή είχε σκεφθεί να σκάψη γύρω του μιά τάφρο, αλλά παραιτήθηκε απ' αυτή τ'ήν ιδέα και άρκέσθηκε να έφοδιάση τις πόρτες του με βαρείες σιδερένιες άμπάρες, που τις είχαν φέρει από τις φυλακές τ'ου Σατελέ.

Παρ' όλο που τ'ο είχαν κτίσει οι ιππότες τ'ου Τέμπλου (1) για να χρησιμεύση ως κατοικία τ'ων άρχηγών τ'ου τάγματος, τ'ο πένθιμο αυτό κτίριο έδινε πάντοτε μιά έντύπωση μυστηρίου και τρόμου, σ'α γ'α ήταν εθός έξ αρχής προωρισμένο για να γίνη φυλακή.

Χωρίς να χασομερήσουν κοιτάζοντας απ' έξω, τ'α δυο παιδιά διευθύνθηκαν κατ' εθείαν π'ρος τ'ήν κεντρική είσοδο που σ'ήν πόρτα τ'ης στεκόταν έ θυρωρός τ'ης φυλακής. 'Ο θυρωρός αυτός, που όνομαζόταν Ροσέ, ήταν ένας πανύψηλος γέρος, με πρόσωπο που να τ'ο έμπν'ε

(1) Σ. τ. Μ. Οι ιππότες τ'ου Τέμπλου ή Νατες ήταν ένα εκκλησιαστικό ιπποτικό τάγμα που ιδρύθηκε τ'ο 1118 από τ'ους Γάλλους σ'αυροφόρους. Οι ιππότες τ'ου τάγματος όνομαστήκαν έτσι, έπειδή τ'ο μέρος που τ'ους παρεχώρησε ό Φράγκος αυτοκράτορας τ'ης Ήρουσαλήμ Βυζαντινός ό Β' γ'α κατοικία τ'ους, έπίστεσαν π'ος βρισκόταν σ'ή θέση τ'ου γαού τ'ου Σολομώντος.

τρόμο, ντυμένος, άγνωστο για ποιο λόγο, με στολή σκαπανέως, έχοντας στο κεφάλι του έναν πελώριο μαλλιαρό σκοοφο και κρατώντας στα χέρια του ένα μάτσο κλειδιά που τα κουνούσε άδίστακτα.

Παρ' όλη την επιθυμία που είχε για να μπη στο Τέμπλο, ή Νανέττα ένοιωσε έλο της το θάρρος να εξαφανίζεται μπροστά στον άγριάνθρωπο αυτόν.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΡΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΗΤΑΝ ένας καιρός, που σχεδόν κάθε απόγεμα ανέβαινα στο Αστεροσκοπείο. Είχα γνωρίσει το νέο του τότε διευθυντή, τον κ. Δ. Αιγινήτη, και πήγαινα να τον παίρνω και να κατεβαίνομε στην πόλη μαζί. Έτσι έκανα ένα θαυμάσιο περίπατο με σοφή και γλυκομίλητη συντροφιά, αλλά και παρακολουθούσα τις εργασίες που είχαν άρχισει εκείνο τον καιρό στο Αστεροσκοπείο. Γιατί ο νέος διευθυντής είχε βάλθει να το κάνει αντίξιο του προορισμού του. Διαρρήθμισε το έσω-τελικό, έχτιζε παραρτήματα, έστηνε μηχανήματα κι εργαλεία, κατάρτιζε βιβλιοθήκη, εγγύμαζε προσωπικό, έγκρατιστούσε υπηρέσιες. Είχε αναπτύξει μια μεγάλη δραστηριότητα κι' έπαινούσε χίλιους τρόπους να βρούμε τα χρήματα που του χρειαζόνταν, πάτε φιλοτιμώντας την Κυβέρνηση να του δίνη, πότε προκαλώντας δωρεές όμογενών Κι' από μέρα σε μέρα, το παραμελημένο ως τότε ίδρυμα άλλαζε όψη, καλλωπιζόταν, απλώνόταν, συμπληρωνόταν, ως που, σε λίγα χρόνια, έγινε τώραιο, το πλούσιο, το τέλειο Αστεροσκοπείο που έχουμε σήμερα.

Τους παλιούς μου εκείνους περιπάτους τους θυμήθηκα ζωηρότατα προχτές: Είχα πάει στην Ακαδημία, όπου γιορταζόταν μ' όλη την επίσημότητα ή τεσσαρακονταετία του κ. Αιγινήτη στη διεύθυνση του Αστεροσκοπείου, που ο ίδιος το διευθύνει ως σήμερα. Συνάδελφοι και παλιοί μαθητές του, ακαδημαϊκοί, καθηγητές, πρυτάνεις, εξιστόρησαν με ώριμους λόγους τη δράση του στα σαράντα αυτά χρόνια. Μίλησαν για τα επιστημονικά του έργα, για την αναδιοργάνωση που έκαμε στο Αστεροσκοπείο, για την έδρουση Μετεωρολογικών Σταθμών σ' όλη την Ελλάδα, για τις άλλες, επίσης πολυτιμες, υπηρεσίες που πρόσφερε στην Έπιστήμη και στην Κοινωνία — στην Πατρίδα γενικά — και τέλος για την έδρουση της Ακαδημίας, που κι' αυτή, καθώς ξέρετε, είναι έργο του κ. Αιγινήτη. Υστερ' από τους άξιους αυτούς πανηγυρικούς ρήτορες, ανέβηκε στο ακα-

δημαϊκό βήμα ο ίδιος ο έορταζόμενος για να τους ευχαριστήσει. Και με την αλήθεια, μίλησε ωραιότερα, ευγνωτότερα και συγκινητικότερα απ' όλους! Είπε πως ή Τεσσαρακονταετία αυτή είναι σαν ένας σταθμός, απ' όπου έπρεπε να ριζή κι' αυτός ένα βλέμμα προς τα πίσω, προς την ως σήμερα ζωή και δράση του. Οι πανηγυριστές του τον χαιρέτησαν σαν ένα μεγάλο επιστήμονα, που δεν περιόρισθηκε να προσέση κάτι στην επιστήμη του, αλλά κοίταξε να κάμη στον τόπο κι' όσο καλό έβγαίνει απ' τα χέρια του. Ο κ. Αιγινήτης δεν έπαιε τίποτα για το πρώτο. Αφησε το επιστημονικό του έργο να το κρίνουν — όπως και το έκριναν — οι άλλοι. Τους ευχαρίστησε μόνο για την ευμενή κρίση. Το δεύτερο όμως το παραδέχθηκε και στάθηκε σ' αυτό. Κι' έλεγε, ανάμεσα στα άλλα, πως μεγάλος άνθρωπος δεν μπορεί — ούτε χροιάζεται — να είναι ο καθένας, καλό ή έμω, χρήσιμο στην κοινωνία και στην πατρίδα, μπορούμε και χρωστούμε νάμαστε όλοι μας.

Ένας απ' αυτούς στάθηκε κι' ο κ. Αιγινήτης. Δεν εσταύρωσε τα χέρια, δεν έπισθοχώρησε μετά τις πρώτες προσπάθειες άπογοητευμένες κι' άποθαρρημένους, δεν άδιαφόρησε, δεν έλεγε: «έγώ θα διορθώσω το ρωμέτικο». Αλλά πολέμησε, αγωνίσθηκε να νικήση τα εμπόδια που του παρουσιαζόνταν απ' όλες τις μεριές, και προσπάθησε να διορθώση αυτό το ρωμέτικο όσο μπορούσε. Δεν είχε Αστεροσκοπείο; Του έκαμε Αστεροσκοπείο. Δεν είχε Μετεωρολογικούς Σταθμούς; Του έκαμε Μετεωρολογικούς Σταθμούς. Δεν είχε Στατιστικές για να μελετά το κλίμα του, να προβλέπη τον καιρό, να υποδοθητή τη ναυτιλία και τη γεωργία; Του έκαμε Στατιστικές. Δεν είχε Σεισμογράφους, Βροχόμετρα και καθεξής; Του έκαμε απ' όλα. Δεν είχε, τέλος, Ακαδημία; Του έκαμε κι' Ακαδημία.

Μπορεί κανείς τώρα να φαντασθή τί εμπόδια είχε να υπερνικήση ο κ. Αιγινήτης, για το καθένα. Έλλειψη από υλικά μέσα — γίνεται τίποτα χωρίς χρήματα; — προλήψεις, μικροφιλοδοξίες, αντιδράσεις, ένα σωρό. Τα εμπόδια τελος πάντων που συναντά κάθε καλός άνθρωπος που κάτι θέλει να κάμη, άπάνω-κάτω παντού, και προπάντων έδω στην Ελλάδα... Κι' ως πάρουμε για παράδειγμα την έδρουση της Ακαδημίας. Από χρόνια ο κ. Αιγινήτης την είχε στο νου του, τη μελετούσε και προσπαθούσε να την πραγματοποιήση. Αδύνατο! Όλοι του έλεγαν: «Τι Ακαδημία θα κάμουμε άπου δεν έχουμε Ακαδημαϊκούς;» — «Μά έχουμε τόσους καλούς επιστήμονες...» — «Μπά! και ποιους θα πρωτοβάλλουμε; Μπορούμε να τους βάλλουμε όλους;» — «Όσους αξίζουν». — «Ναί, κι'

οι άλλοι που θα μένουν έξω...». Τα ίδια, τα αιώνια που έλεγαν, κάθε φορά που έπρότεινε κάποιος να γίνη Ακαδημία, από την εποχή ακόμα του Όθωνος. Αλλά ο κ. Αιγινήτης δεν άπαράτησε το σχέδιό του. Και στην πρώτη ευκαιρία το πραγματοποίησε. Ήταν επί Παγκάλου, όταν έγινε Υπουργός της Παιδείας. Ένα δικτατορικό διάταγμα και το προαιώνιο ζήτημα τελείωσε. Η Ακαδημία ιδρύθηκε, αναγνωρίσθηκε, προκοδοτήθηκε, στερεώθηκε, και σήμερα έχουμε στην Ελλάδα και τον χρησιμοποιάτο αυτόν θεσμό, το ίδρυμα που συγκεντρώνει την επιστημονική έρευνα και προάγει όλη την πνευματική κίνηση, προκαλώντας, βραβεύοντας, αμείβοντας τα καλά έργα και τους άξιους εργάτες, είτε επιστήμονες, είτε λογοτέχνες, είτε καλλιτέχνες.

Έτσι νικούσε όλα τα προσκόμματα ο κ. Αιγινήτης, που δεν είναι μόνο ένας μεγάλος άστρονόμος, αλλά κι' ένας καλός άνθρωπος με την πλατύτερη σημασία της λέξης. Ας ξαναπούμε τα λόγια του κι' ως τα χαράξουμε στο νου μας βαθιά: Μεγάλος δεν μπορεί να είναι ο καθένας; καλοί άνθρωποι όμως μπορούμε νάμαστε όλοι μας!

ΣΑΣ ΑΣΠΑΪΟΜΑΙ ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο Μάρκ Τουαίν, όξπερίφημος Αμερικανός εθνομογράφος, διηγήθηκε κάποτε την άνωκάλυψη της Αμερικής έτσι: «Όταν φάνηκε στον έριζοντα γη, ο Χριστόφορος Κολόμβος έπαιε στο πλήρωμά του, που ήταν έτοιμο να στασιάση: — Δεν σάς τ'όλεγα; Νά, ή Αμερική! Σε λίγο φτάνουμε! — Δεν είναι αυτή ή Αμερική! του έλεγαν οι εξαγριωμένοι ναύτες. Μας γελάς!

— Όχι, παιδιά μου, αυτή είναι! — Δεν είναι! — Πολύ καλά! Κάμετε ακόμα λίγη όπομονή και θα ιδήτε.

Οι ναύτες κάμουν όπομονή και το πλοίο φτάνει στη γη εκείνη. Κάμποσοι ίθαγενείς είχαν μαζευτεί στην παραλία και το κοίταζαν με περιέργεια.

— Έ! παιδιά! τους ρωτά ο Κολόμβος. Αυτή έδω δεν είναι ή Αμερική; — Μάλιστα! του άπαντούν.

— Βλέπετε λοιπόν; κάνει στους ναύτες του θριαμβευτικά. Τώρα τον ρωτούν κι' οι ίθαγενείς: — Άμή σείς ποίος είστε; Μήπως ο Χριστόφορος Κολόμβος; — Νάι, τους άπαντά, έγώ είμαι. Κι' οι ίθαγενείς μεταξύ τους σιγά: — Πάει στο διάβολο! μ'ας άνακα λυφάνα!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΘΟΙ

Πά; λατρώ μιά θάλασσα και [νώρια, απλώνη τη γλυκειά της όμορφιά μου, κι' απ' τον άλλον κόσμο χάρια να ζω με τη δική της συντροφιά!

Ν' άκούω τα τραγούδια που τό [κώμα έλα στη ζεφυρούλουστη άμμουδιά, και τη βαρκούλα μου να φέρουν [πρόμα του δροσοπάτη τα τρελλά φίλιά.

Κι' όταν τό δειλινο γλυκό και [πλάνο, κρίνει με λουλούδα τις άμμουδιές, —όνειρο πουλάεζα και δεν τό [φτάνω! — ν' άκούω μέσα μου χίλιες φωνές, να σμίγουν σ' άφθαστη μιά [άρμονία, ότ θείο τραγούδι χερουβικό [πλήν τον ήχο του «Άβε Μαρία» γλυκό, άπόκοσμο, νοσταλγικό.

Κι' αν έχη ή Μοίρα έτσι γραμμένο, στον άλλον κόσμο να φερουνίσω, ή ένα άκρογαλι γαληνεμένο ν' άπαλογοίρω και ν' άντικρύσω [Εντελβείς

ΑΡΡΩΣΤΕΣ

Πλά τή θάλασσα. Τα κύματα [της πενήν τραγούδι να πούν θλιμμένο, να με να σκάφουνε στην άμμουδιά της, άνανθο μνήμα δροσολουσμένο.

Εανθή νεράϊδα να μου σφαλίση [γλυκά τα μάτια, και λυπημένα νερούλα όνειρου να με στολίση, μεζουλολούδ' άφροπλάσμενα.

Κι' όσες θε νάρχονται σ' αυτή [τήν άκρη, τανθές νεράϊδες μ' άπισσο σάμα από τα μάτια τους μικρό ένα [δάκρυ νάργασαλάξη σ' άνανθο χόμα.

Νά λέει ο κύκνος στεγνό τραγούδι, να φέγγουν τ' άστρα χίλια καντήλια, κι' από τα σύννεφα εν' άγγελουδι νάρθη σιμά μου, και με τα χείλια [τήση και πάχει θρονο μόνο ή Χαρά!

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ανάλαφρη βαρκούλα μου, σίχισε γοργά τα κύματα, για να με πάς με όρα άρχύτερα στη φωλιά της Ευτυχίας. Της ελπεμένης αυτής θεάς ή φωλιά είναι ένα όλόδροσο νησί, γεμάτο πανώρια λουλούδια, που

— Έ! Νά λοιπόν! Τή βοήθεις την άρρώστεια! Η άνόληψη αυτή που σου φέρει ή σκέψη πως θα σηκωθείς, είναι μιά άρρώστεια κι' αυτό. Μήπως κάθε άνόληψη δεν είναι άρρώστεια; — Καλά λές! Μπορώ να μείνω στο κρεβάτι μ' άναπαυμένη τη συνείδηση...

Είναι άλήθεια λιγάκι παράξενη ή ιστορική αυτή διάγνωση, άλλ' ή καταλληλότερη για την περίσταση... Το άναρρωτήριο κι' οι κοιτώνες γέμισαν από άρρωστές. Ήταν μετρημένες οι γενναίες που άφήρησαν τό κρόνο κι' άποφάσισαν να σηκωθούν. Η οικονομός, στο αντίκρισμα του πλήθους των άρρώστων, σταυροκόπηται.

— Μά τί κάθανε αυτά τα παιδιά, Παναγίτσα μου! — Είναι άρρωστη... δηλαδή, όχι, μεγάλα πράγματα... Μά σίγουρα άρρωστή! — Για να σε δω... Φαίνεσαι άρκετά καλά, θα μπορούσες να σηκωθείς.

— Όχι! δηλαδή... είμαι πολύ άρρωστη... μά... μά ήθελα να πά πως δεν έχω ανάγκη από γιατρό και φάρμακα. Αλλά άδύνατο να σηκωθώ. Απελπισμένη από την πληθώρα των άρρώστων κι' από την άλλοκοτή έξήγηση της άρρώστιας των, ή οικονομός είδοκοιεί τη διευθύντρια.

Σε λίγο έρχεται... — Πά! Πά! άρρωστές!.. Τα καίμένα να κοίτιστα! Αυτός ο έλκενός καιρός φταίει. Δεν νομίζετε — λέει γυρνώντας στην οικονομία — πως δεν θα τους έβλαπτε, αν έπεσαν από μιά κουταλιά ρεσινόλαδο; Κόκκαλο από τη φρίκη οι δυστυχισμένες άρρωστές... Ρεσινόλαδο!.. Το φόβητρο όλων των κοριτσιών.

— Άχ! «Μπορώ βυθός και πίσω όρμα», ψιθύρισε άναστενάζοντας άπεγνωσμένα μιά άρρωστη. Αφροδίτη της Μήλου

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΜΟΥ

Ο Νίλς, τό μικρό αγαπητό μου σκυλάκι, με τό άσπρο και λεπτό σαν μετάξι τρίχωμά του, τό μικρό και παχουλό σωματάκι του, έχει τη συνήθεια (δεν ξέρω πως να την όνομάσω κακή ή καλή), να συνοδεύη μαζί μου τους φίλους του σσιτιού ως την πόρτα, με την αδύνατη και φοβισμένη φωνίσειά του.

Έκείνη τη μέρα, ο Νίλς κατά τη συνήθειά του έκαμε τό ίδιο και στο παιδάκι του μπακάλη. Αλλά, φαίνεται, βλέποντας τό παιδάκι, μικρό, αδύνατο, με τα γυμνά του πόδια, πήρε περισσότερο θάρρος, και χωρίς κακή πρόθεση του χείδεψε λίγο τό παιδί με τα νύχια του. Για κακή του όμως τύχη ο μικρός φοβήθηκε και άρχισε να φωνάζη.

Έτρεξε άμέσως στις φωνές του μικρού, κι' άφου τό πήρα μέσα, του έπλυνα τό γρατζουνι-

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Όλο χαρά είναι σήμερα ο Διήμερος. Και μήπως έχει άδικο; Εημέρωος επίτελους ή μεγάλη ήμερα, που μιά εβδομάδα τώρα με τόση άνυπομονησία περιμένει. Σήμερα είναι ή γιορτή του μπα-

ρη στροφή. Γενικές πληθυντικοί δ-πως «των φυλλοσίδων σας» είναι «επιχρηστών σας» και «κακόχρησ» είναι και «δόκιμος» στη δημοτική. — «Χαρομένο άπομασημέρο» της Βαρομένησας. Τό ζημιώνον (γερματ αι-σθημα έλλωστω) ο μονότονος όμοιο-καταληξίς. Κυρίως τά όμοιοκοιτι-κά (κλαράκια—μαλλάκια κλπ.) δέν είναι όμοιοκαταληξίς πού έπι-τρέπονται σέ δόκιμα ποιήματα. — «Σκέψεις» του Ρόδη Οδράνη και του Γεωργίου Αβέρωφ. Σχητικώς μέ τίς σκέψεις, πού μού στέλλουν τώρα τελευταία τόσο συχνά οι φίλοι μου, (μόδα, βλέπετε, κι αυτή) έχω να πώ τά έξής: Δέν υπάρχει λόγος να συναρροήσουν τίς «σκέψεις» πού βρισκουν δημοσιευόμενες εδώ κι εκεί και να μού τίς στέλλουν. Αυτό δέν λέγεται καθόλου λογοτεχνική έργα-σία. Οι σκέψεις ή πρόπει να είναι δι-κούς τους ή να είναι μεταφρασμέ-νες από τους ίδιους. Δηλαδή, ή να εί-ναι πρωτότυπη έργασία τους ή μετά-φραση. . . πρωτότυπη, διαφορετική, δέν παρουσιάζουν ως έργασία παρά τόν κόπον της συλλογής και της αν-τιγραφής. — «Σέ μιά ψυχούλα πού πέταξε» της Νεραϊδας τών Κύ-νων. Κοινές έκφράσεις και θέμα επίσης κοινό. Έκείνα τά απαλά-λγηλα «γιατι-γιατι» είναι αρκετά μονότονα. Άς δομησώ την τέχνη της και σ' άλλα θέματα. — «Έκα-τονταετηρίς Ναούσης» του Νου-σούτσαιδου. Δηλαδή, όχι του Νου-σούτσαιδου, αλλά ενός γέρου Ναου-σιώτη, πού τό άπήγγειλε στην έορ-τή της Έκατονταετηρίδος. Άλλά τι θέσω έχει αυτό στη Σελιδίαιμα; Νομίζω έλλωστε ότι δέν έχει καμ-μιά λογοτεχνική αξία. — «Φινοπο-ρινό δελτί» της Πριγκίπισσας τού Ιδωόδου. Έξασκημένη παρατη-ρητικότης και γούστο. Άλλά αρ-κατός άνωμαλές στην έκφραση και στη γλώσσα. Οι άναφορικές προ-τάσεις, πού εισάγονται στην καθα-ρεύουσα μέ τό «δ όποιος, ή όποια κλπ.» στή δημοτική εισάγονται μέ τό «πού». Τά πράγματα τού κό-μου λέγονται «έγκόσμια» και όχι «κόσμια». Και τό «εις μάτην» ται-ριάζει σέ φράση δημοτική; —Θά έ-ξακολούθησω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έμφαίνεται, όπτε άναγνωστές, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έμφατιζόμενα ή ά-ναγνωσμένα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν σέ έγόρια και δαα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυαρινό-πουλο, ά. (ΑΣ). Έξερσεννητής τού Πόλου, ά. (ΚΒ). Άγγελος της Ειρήνης, ά. (ΜΣ). Μαγιάτικο Τριαντάφυλλο, ά. (ΚΘ). Έστιάς, κ. (ΝΚ). Άγις, ά. (ΑΚ). Γλυμο-χάρσμα, ά. (ΔΚ). Άζιγιαντέ, κ. (ΗΣ). Κού-Κουέ-Κλάν, ά. (ΑΑ). Άετός της Εοήμου, ά. (ΚΚ). Θερινή Αύγη, κ. (ΑΘ). Τουφα-σικό Κουνούπι, ά. (ΝΙΚ). Ρο-μάντζο, κ. (...). Κυριώτικο Ά-κοροιά, ά. (ΘΜ). Σκατάρχης Φός, ά. (ι). Δάκρυ της Μοναχίδας, ά. (ΣΒ). Πριγκιπιανή Γαζία, κ. (ΔΚ). Σπασμένη Αύρα, κ. (ι).

Αναγνωσείς Ψευδώνυμα: Έλεάνουσα Νεότης, κ. Άγα-πημένη, κ. Νέλλη, κ. Άφρικά-να, κ. Μόννα Βάννα, κ. Πού-

πουλο, κ. Άπτερος Νίκη, κ. Ρα-σπούτη, ά. Δουλούδι της Χαράς, κ. Μοζαμβίκη, κ. Πλάνο Δοξάρι, κ.

Η Διάπλασις άπάζεται τούς φίλους της: *Σεμίλην* (αυτό, κα-θώς θά είδες, σού άνέκρινα εύχαρι-στώ για έλα!) *Κοινησοκουφίτσαν* (δ κ. Ε. Έλαβε τό γραμματόκι σου και σ' εύχαριστεί πάρα πολύ!) *Έ-σπερον* (σού άνέκρινα αυτό τό ψευ-δώνυμο κι' έλπίζω να τό τυμήσης και σού, όπως δ συνδρομητής έκείνος πού τό είχε στά 1882. . .) *Βασι-λισσαν τού Δάσους* (εύχαριστώ τό μπαμπά για την τόσο κολεακτική τού κρίση, και φιλά την αδελφούλα, πού δέν σάφινει ή συχη άν δέν της διαδάσης τίς «Περιπέτειες τού Γά-του») *Όμορφη Κουκίτσαν* (ό, ναι, σορ γέρας και νάνα, τόν θέλει κανείς τόν άνθρακό του, κι' δ: θά-νατος είναι πάντα δυστύχημα) σέ συλλυπομαι και σού εύχομαι να σέ φυλάη πάντα ή εύχή της—και να κά-μης τά χρόνια της' έκείνο πού μέ ρωτάς, δέν μπορώ να σού τό πώ: θάταν προδοσία ξένου μυστικοσ!) *Μωραϊτάκι* (χαίρω πολύ, μέ βε-βαια, τώρα είσαι αρκετά μεγάλη για να μού γράφης) *Μελαχραινού-λαν* (γιατι να μού φανή γελοιο; να-βερεις και πόσα άλλα παιδιά δέν δια-βάξουν παρά μόνο τά φυλλάδια μου και, φυσικά, από πολλές φορές τό καθένα!) *Κόρη της Έξημου* (και τό δικό σου γραμματόκι μέ συγκίνησε πολύ «βριολί» και «Διάπλασις» λοιπόν είναι τά δυό σου αγαπημένα: τι κα-λά!) *Μαρίκαν Χατζημιχαήλ* (άπό-δειξη έστειλα!) *Ηλιογέννητη*, *Ατ-νον*, *Άναμπίλλαν*, *Μαρ. Σ. Ρού-βαλη* κτλ. κτλ.

Βάσιγκταν, **Άρχοντοπούλαν**, **Φρόσω Γαρουφαλή**, **Έξερσεννη-τήν τού Πόλου** (έστειλα).

Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 29 Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού νέου 253ου Διαγωνισμοσ Δόσεων. Αί λύσεις τού συλλόγου τούτου είναι δευτεία μέχρι της 31 Μαρτίου.

- 95. Λεξιγράφος**
Τό πρώτο διαγραφόμεν, Τό δεύτερο είναι σχήμα Πολύ κανονικό.
Και τ' όλο όποιος γυρεύει, Άς ψάξη στο Αίγαιο Γιά ένα νησί μικρό.
- 96. Συλλαβογράφος**
Άσθερο βάζω θηλυκό Σ' ένα αιώγεται θεό, Και προβάλλει στη στιγμή Μιά θεά ελληνική.
- 97. Στοιχειοτονογράφος**
Κάτοικο άρχαιοσ άνθρώπος Της γής, Άμφίβολος κατάγωγής Και πρόγονοσ μαστόν χάλασα Και τάκανα έλα . . . θάλασσα, Τόν τόνο του άνεβάδοντας Κι' ένα του γούμμα βγάζοντας.
- 98. Άναγραμματισμός**
Άν από μίαν άντωνυμία Γράψω άντιστρέφους τά στοιχεία, Δυό νότες άν' τη μουσική Θάδω την εύρωπαϊκή.

99. Δικτυωτόν μετά Τετραγώνου
* * * * * =Θαλασσινόν
* + + + + *
* + * * + * = Έντομον
* + * * + *
* + * * + * = Φυτόν δηλήτηρ.
* + + + + *
* * * * * = Γυνή τ. Γραφήσ

Και καθέτως τά ίδια. Οι σταυ-ροι τού τετραγώνου: άνω κό-τοικος έλληνικής χώρας, κάτω διοικητική διαίρεσις, δεξιά άνε-μοι και άριστερά πάτοικος πά-γωμένης εύρωπ. χώρας.
(Νέον είδος) **Νάρκισσος**

- 100. Κρυπτογραφικόν**
1234567890 = Μυθικόν τέρας
234 = Θυγάτηρ Κάδμου
3207890 = Νήσος
48243 = Άστερισμός
5917820 = Άρχ. βασίλισσα
61890 = Ποταμός
74300 = Ποίημα
84190 = Άρχ. βασιλεύς
92397082 = Νήσοι
0587890 = Σύμβολον

101-105. Πτερωτόν Γράμμα
Βασιλεύς της Έλλάδος — Νο-μοθέτης — Κυνικός Φιλόσοφος — Άρχ. ποιητής — Θεολόγος Άγιος.
Αί λέξεις αδται έχουν έν κοιν-ών γούμμα — τό πτερωτόν — τό όποτον άπαντάς πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευτε-ραν, τρίτον εις την τρίτην και καθέτης.

106. Άκροστιχίς έξ Άντιθέτων
Τάχημα τών άντιθέτων τών κατοπτέρω λέξεων άποτελούν άρ-χαίον θεόν:

107. Φωνητέλλαιον
Γν - π' - μ - τμη - Ζ - σ - δ' - λμν - χ
Ναυτάκι τού Θεωραϊκού

108. Γρίφος
τις τις
τις άν - τις Ρ Σ άς
Ιω ός τις έλ - τις Ρ Σ άς
τις τις
Ρωμαίος Πρίγκιψ

ΛΥΣΕΙΣ

- των Πνευμ. Άσκησ. τού φύλ. 4θ
637. Ιωνάς (ή, όν, άς.) — 638. Άρταφέρνης (Άρτα, φέρνεις.) — 639. Τίτος-μίμος. — 640. Χιλή-χειλή. — 641. Η' Ίος, τό Ιον. — 642. ΕΥΤ ΑΡΑ Ο Τ Ε Μ ΑΡΓΙΑ Ο Τ Ο ΑΣ Π Α Σ Ι Α Σ Υ Ρ Ο Σ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Ι Α
643. ΑΡΑ ΑΙΣΩΝ (Ί-νό, Σαίς, Ξσων-νά, Να(=ΙΑΣΩΝ) — 645-648. 1, Τό κάππα, 2, Τό ζήτα, 3, Τό ύψιλον, 4, Τό μι. — 649-653. Διά της ΑΠΟ: άναπο-τά, άποχή, πάποιος, άπορία, άπόλυτος. — 654. ΟΩ-Η-Ω (Οω-μη μή χωό) ΑΓ - ΔΣ (Λέγε ει-δός). Αί λέξεις της Άκροστιχί-δος: *ΟΛυνδος, *ΠΓυγιά, *ΗΑη, *ΩΣε, — 655. Άγαπώ την Διά-πλασιν (όγ άπ' ο, την διά πλα-σιν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 Έως 10 τό πολύ λέξεις μέ επί-στοχίαι όρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέ-ραν τάς 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη μέ πέντε τά στοχίαι λεστά 70 και η εφελαία όρ. 1. Ό χωριστός στοχος όρ. 3. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά δική. Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΛΑ' — 418 /
ΧΑΡΑΥΗ ΤΗΣ ΑΥΤΕΡΙΑΣ
Υποψηφία για τά πρώτεια

(ΛΑ' — 119 /
Προτομπαίνοντας στό Διαπλασώσοσ ήλληλογραφώ μέ τά μεγαλύτερα άπο-πλασώποια. ες. Δίσις: Ίουλιαν Δαλιαν, Χαριλάου Τρικοπίη 94, Αθήνας, διά:

Βελώτικη Φοιτητάκι
(ΛΑ' — 120 /
ήλληλογραφώ, άνταλλάσσω τετραδιάκια, Δίσις: Έμμανουήλ Καραγιάννη, διά Γ. Μουτσηλή. ΓΑΥΚΟΚΑΡΑΓΙΑ

(ΛΑ' — 121 /
ήλληλογραφώ μέ όλους. ες. άνταλλάσσω Α. Μ. Μιστικά και κάρτες ήθοποιών, Σπύ-λατε: Ανδία Έρασ, Κοκκινός, Αεκαλι-νος 58, διά Θεόδο, Εόλιον. Θάτις

(ΛΑ' — 122 /
Βασιλίτσα τών Ρόμων, οι όροι δια-κούς άντιστρέφονται, δέν έννοούν τά μείνον οι ίδιοι. Πεύσπολο

(ΛΑ' — 123 /
άννα, τό Παρίσι φέρει άμνησιαν; Πεύσπολο

(ΛΑ' — 124 /
Ασώκα . . . Έφθόσαν ΑΖΙΠΙΑΝΕ και ΚΟΥ-ΚΟΥ-ΚΑΑΗ. Γραχίτις, βρέστα τών ΑΖΙΠΙΑΝΕ και ΚΟΥ-ΚΟΥ-ΚΑΑΗ

(ΛΑ' — 125 /
Ο κεράνιος σου, Σόλλωος Κεράνου, δέν καταδέχεται να: κάρη ένα. . . λυό-χαρτο (Διαπλ.)—Λυόχαρτο όχι Μισόκοσ

(ΛΑ' — 126 /
Επι τού θλιβερω θανάτω τού πατρός τού προσφιλοσ μας Ριγαλέτου θερώσ συλλυπομήσο. Μυροβόλος Άνδρος

(ΛΑ' — 127 /
ήλληλογραφώ μέ νέους. ες. Διαπλασώσο Α. Σηού. Άπευδοθήτε Νικόλαο Μανία (Γραχίτις), Στρατόνιου—Χαλιτιδική.

(ΛΑ' — 128 /
πρίστε τό όμορφότερο: φετεινό μω-δάνομα. ΝΥΦΟΥΛΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

(ΛΑ' — 129 /
Δέν ήλληλογραφώ μέ άλλους. Προει-ναντας εύχρηστώ. Κυρά της Θάλασας

(ΛΑ' — 130 /
ΕΡΟΙΣΤΟΝ ΑΠΑΧΝΗ. ΚΡΥΣΤΟΠΕΡΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΟ ΔΑΚΡΥ ΑΙΓΗΝ ΡΟΔΟΥ και ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗΝ ΔΟΞΗΝ. θά τά ήσοτηζήσους θεριά. Μικρομέγαλη, Δάκρυ Χαράς, Ντα-ζη, Διηγορίνα, Αεπτουλά, Βελώ-τικη Φοιτητάκι.

(ΛΑ' — 131 /
αντάλλάσσω τετραδιάκια μέ κάθε έπιση-κή ψυχή. Περιμένη. Δίσις: κ. Κώστω Καραδήμαν. Πάστ-Ρεοτόν. Χαλκίδα. Διά:

(ΛΑ' — 132 /
Κεσμεκράτωρ, δέν είσαι Μισόκοσ. Φτερωτή Βαρκεύλα

(ΛΑ' — 133 /
ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ στο Δη-μοφίσιμα.

(ΛΑ' — 134 /
άκατανήκτος Σόλλωος *ΚΕΡΑΥ-ΟΝΟΣ έξοκλουθετα τά κερωνοβόλη-μάτα του: Δυρολά — Παντελάου, Κρ. Άστέρι = Θεοδορίδου, Νουσοφαιδρ = Πυλλιδανός, Μισκότ — Μόσχοσ, Φαρμάσ — Καλιγορής, Εύγας = Οίλιος, Ξέρουσ έμπε-λασώμεθα, Κάτω οι ψευτοσόλλωγοι. Ζήτω ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ.

(ΛΑ' — 135 /
ένομίνες πορκάις άπευδοθήσαν: Γ. Σέξ Πεταλοδοίτσα — Μιστόκη, Κεσμο-συνήδης = Ζαδατόρ, Άλιος = Πανδ-δρουσιάνης, Φαρμάσ = Γερακώρη. Τους ό-κείους συλλυπομήσο. ΡΙΦΟΛΕΤΟΙ

(ΛΑ' — 136 /
δρόση εις την Πλατεία Άνδρος με-γάλη κεφαλή Έξηροδωδών δει άμνη-σόν. Γκαίτε — Κοσμοκράτωρ — Μισρο-δήςμας — κεφάλος. Οί Πέντε